

Непознатиятъ бѣгаше възло. Види се, че не бѣ чистъ човѣкъ, или се уплаши отъ нечисти. Той скоро зе прѣцинина надъ гонителитѣ си, защото ако дързостъта дава крила на рамената, страхътъ ги туря на краката. Скоро другаритѣ видѣхъ, че гонѣтъ вѣтъра. Непознатиятъ бѣше се вмъкналъ въ нѣкоя вратня, и никакъвъ шумъ се не чуваше. Тѣ се изсмѣхъ сега.

— Защо гонихме този бѣденъ човѣчець? попита докторътъ.

— Азъ подозирахъ, че е нѣкоя агентинъ на Стефчова... тѣ вечеръ прѣскатъ сатиритѣ. Иска ми се да подхване ржницата ми нѣкого.

Соколовъ продължаваше да върви замисленъ.

— Докторе, кждѣ се запилѣ? Тукъ е вратнята на попа, извика му Огняновъ, като почука на вратнята.

Разсѣяниятъ докторъ се новърна назадъ.

Вратнята се отвори и тъмната фигура на дѣда попа се испрѣчи тамъ.

— Толците н отворетса вамъ! Влязайте! Докторе! Графе! избърбори попъ Ставри весело.

Както рекохме, Огнянову остана името „Графъ“; само бейтъ го наричаше консулъ. Съчувствието, което Геновиния съпругъ възбуди въ театра, мина на Огнянова и по улицата. Дѣцата го подирвахъ съ викове: „графътъ, графътъ“! и тичахъ при него да ги милува по бузитѣ. Дѣдо попъ отъ начало ржмжеше противъ него, но отъ прѣдставлението, Стефчовъ изгуби въ него единъ съюзникъ.

Изъ стаята на чердака се разнасяхъ звукове отъ флейта. Кога попътъ въведе гоститѣ въ голѣмата стая, тѣ зърнахъ тамъ доста гости. Между тѣхъ — Кандовъ, Николай Нетковичъ и Слѣпецътъ. Здрависаха се. Ганчо, синътъ на дѣда попа и другаръ на Бойча, донесе още ракия и мезе — зелена трушия, нарѣзана, полѣна съ дървено масло и посипана щедро съ червенъ пиперъ. Флейтата бѣше млъкнѣла.

— Колчо, обади се Николай Нетковичъ, я карай.